

дждорение, въ взаимнитѣ възбуждения, тѣзи натури се кършижтъ, отварятъ се и исхвъркватъ; нищо не е по здравословно отъ колкото тѣзи растворяния въ първата възраст; добритѣ чувства, които не се срамуватъ да излизатъ вънъ, ставатъ по добри; тѣ се повече усилватъ отъ това че сж излѣзли отъ вжтрѣшността. Думата плѣнява и една добра дума е като една лозинка на която ние особено се задлѣжаваме, и на която приемаме да посветѣмъ животътъ си. Душата испытва едно живо удоволствие и една вжтрѣшна радостъ когато се е осмѣлила да побѣди този смѣшенъ срамъ който ни затруднява въ изражението на една добра мисль. Нѣка младежтъ не се страхува да открие на братътъ си тайната на добритѣ си чувства; нѣка прѣдъ него се задължи да бжде скроменъ, хрисимъ, трудолюбивъ и добродѣтеленъ; нѣка не се страмува да му повѣри, да му искаже и оно ва което не е толкова добро, което не е толкова чисто у него. Едно лошо чувство, хранено подъ сѣнката на вжтрѣшното размишление, се вджлбочава, олютва се, и полѣка лѣка захваща да ни се вижда невинно и естествено. Често то става навикъ и се обръща въ страсть, въ болѣсть. Ако това чувство се искаже, то захваща да се съмнѣва въ себе си; онова което е срамотно у него се закрива отъ благосклонното въображение, но то става чувствително и се засрамява въ прижтствието и на най снисходителното приятелство; исказано, то прѣстава да ви мжчи, защото му се дава единъ видъ удовлетворение. Така Гете, прѣди да напише *Вертеръ*, е билъ обзетъ, казватъ, отъ манията на са-